

מ"ת 62586/07/22 - מדינת ישראל נגד א' ב'

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 62586-07-22 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

תיק חיצוני: 333218/22

בפני כבוד השופט אביגדור דורות

המבקשת: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד שירה נתן

מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד

המשיב:

א' ב'

ע"י ב"כ עו"ד איליה דבירין

החלטה

לפניי בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו בת"פ 62511-07-22 בגדרם הוא מואשם בחבלה בכוונה מחמירה, החזקת סכין, שיבוש מהלכי משפט כלפי מתלונן וכן בתקיפה בנסיבות מחמירות, כליאת שווא ופגיעה בפרטיות כלפי מתלוננת.

כתב האישום

1. ביום 31.7.22 הוגש נגד המשיב כתב אישום לבית משפט זה.

2. על פי החלק הכללי של כתב האישום, בשנת 2019 התפתח קשר זוגי בין המשיב ובין המתלוננת ואשר נמשך כשלוש שנים עד לחודש יוני 2022, במהלכו התגוררו השניים יחד בעיר בית שמש. במהלך חודש יוני 2022 נפרדה המתלוננת מהמשיב והשניים המשיכו לגור באותו בית עד למעברה לדירה משלה. בסמוך לכך, התפתח בין המתלוננת לבין המתלונן קשר זוגי בידיעתו של המשיב.

3. בחלק הכללי של כתב האישום מתואר כי המשיב סרב להשלים עם פרידת המתלוננת ממנו. עוד תואר כי המתלוננת הגיעה ביום 13.7.22 בליווי המתלונן וחברו לביתו של המשיב ואספה משם חפצים ומכשירי חשמל השייכים לה. ביום 17.7.22 שלח המשיב למתלוננת מסרון ודרש ממנה לעדכן אותו מי היה בביתו ללא אישורו, תוך ציון מספרי תעודות הזהות שלה ושל המתלונן.

4. באישום הראשון מתוארים שלושה אירועים בהם מיוחסת למשיב הפעלת אלימות כלפי המתלוננת: נטען כי לפני כשנה התפתח ריב בין המשיב למתלוננת במהלכו המשיב סתר בחוזקה למתלוננת, אשר נפלה לעבר הספה בביתם; בהזדמנות נוספת, במועד שאינו ידוע למאשימה, במהלך השנה שקדמה להגשת כתב האישום, התפתח ריב בין המשיב למתלוננת, במהלכו דחף המשיב את המתלוננת לעבר הדלת חנק אותה למשך מספר שניות והמשיך בכך גם

לאחר שהחלה לבכות; בהזדמנות נוספת, ביום 2.2.22 התפתח ריב בין השניים, במהלכו חסם המשיב את יציאת המתלוננת מביתם ומנע ממנה לצאת מהבית. המשיב דחף את המתלוננת לעבר פינה בקיר וכתוצאה מכך נגרמו לה סימנים כחולים בגבה ובחלק העליון של זרועה. על פי האישום הראשון, תקף המשיב את המתלוננת בהזדמנויות שונות רבות, גרם לה חבלה של ממש, כלא אותה שלא כדין והתחקה אחריה באופן העלול להטרדה.

5. על פי האישום השני, גמלה בליבו של המשיב החלטה לפגוע פגיעה חמורה בגופו של המתלון או להטיל בו נכות או מום, וזאת על רקע המתואר בחלק הכללי בכתב האישום ונוכח יחסו הרכושני של המשיב כלפי המתלוננת. ביום 17.7.22 הצטייד המשיב בסכין ומשעה 20:35 עקב אחרי המתלון והמתין לשעת כושר על מנת לפגוע בגופו פגיעה חמורה. בשעה 22:30 לערך, ארב המשיב למתלון בכניסה חשוכה לבניין בו התגוררה המתלוננת ועם כניסתו של המתלון לבניין, התנפל עליו המשיב, אחז ביד שמאל בפניו של המתלון, סובב את ראשו של המתלון לצד ימין, שיסף את גרונו מצד שמאל וכן חתך את חזהו של המתלון לאורך העצם המרכזית. כתוצאה ממעשיו של המשיב, נגרם למתלון חתך רוחבי גדול בצווארו וכן חתך של 10-15 ס"מ לאורך עצם החזה המרכזית. המתלון הובהל לחדר טראומה בבית החולים הדסה עין כרם כשהוא במצב שוק וסמוך לכך הוכנס לניתוח דחוף, במהלכו עבר אקסלורציה צווארית והימוסטזה וכן תפרים עוריים ותת עוריים ואושפז עד לשחרורו ביום 20.7.22.

6. על פי האישום השני, בסמוך לאחר האירוע, הגיע המשיב לבית חברו איליה סולזנקו (להלן: "איליה"), הסיר את חולצתו והחליפה בחולצה שנטל מאיליה, חלף את נעליו ונעל זוג נעליים השייכות לאיליה, הורה לאיליה שלא לפתוח את דלת הבית ואיים עליו שלא יספר אודות מעשיו. עם כניסת שוטרים לביתו של איליה, העמיד המתלון פני ישן.

טענות הצדדים בתמצית

7. בדיון שהתקיים ביום 3.8.22 טענה ב"כ המבקשת כי האירוע הראשון המתואר באישום הראשון מבוסס על עדות המתלוננת ועל העימות בינה ובין המשיב. כמו כן, נטען כי חומר הראיות כולל את עדותה של ת' שהיא חברתה של המתלוננת. ביחס לאירוע השני המתואר באישום הראשון, נטען כי הוא מבוסס על עדות המתלוננת ועל הקלטה שבוצעה על ידה, אשר הושמעה באולם במהלך הדיון. ביחס לאירוע השלישי המתואר באישום הראשון, נטען כי הוא מבוסס על הודעת המתלוננת במשטרה ונתמך בדו"ח פעולה של הסייר קוזלוב שהגיע למקום, אשר ראה את המתלוננת מחזיקה את ידה ובתשובה לשאלתו היא מסרה כי המשיב דחף אותה וכי היא קיבלה ככל הנראה מכה מהדלת ונשברו לה 3 ציפורניים. חומר הראיות כולל תמונות שמתעדות חבלות בגב ובחלק העליון של היד. נטען, כי חומר הראיות כולל אף הקלטות נוספות שמהן ניתן ללמוד על אירועים אלימים מצד המשיב כלפי המתלוננת. עוד נטען, כי באישום הראשון נכללו רק אירועים שמבוססים לא רק על גרסת המתלוננת, אלא גם על תיעוד נוסף או תמיכה ממקורות נוספים.

8. ביחס לאישום השני, נטען כי פרט לזיהוי המשיב בידי המתלון, ישנן ראיות נוספות שקושרות את המשיב למקום האירוע ומצביעות על מעקב המשיב אחרי המתלון: הכוונה לאפליקציית ניווט בטלפון של המשיב, ממנה ניתן לראות כי הוא נמצא ביום 17.7.22 בשעה 21:07 בסמוך לזירת האירוע; ולגלריית התמונות בטלפון של המשיב,

הכוללת צילום של מכוניתו של המתלונן בשעה 20:35. אשר לזיהוי המשיב על ידי המתלונן, צוין כי המתלונן העיד כי בסוף אירוע התקיפה, דחף אותו המשיב מחוץ לבניין למקום מואר בתאורת רחוב ואז זיהה את המשיב כמי שתקף אותו, דברים שחזר עליהם המתלונן בעימות עם המשיב, בתשאול בבית החולים ומול השוטרים שהגיעו למקום האירוע. כמו כן, הסתמכה המבקשת על עדותו של איליה, ביחס לשיחות הטלפון עם המשיב לאחר האירוע והגעתו לביתו, שם אמר לו המשיב כי "חתכתי בן אדם". עוד נטען, כי גרסתו של המשיב ביחס למעשיו בזמן בו התרחש האירוע, נסתרה כולה.

9. לטענת המשיב, ביחס לאישום הראשון, מדובר באירועי אלימות במשפחה שניתנה להם פרשנות שגויה על ידי המבקשת. ביחס לאירוע השני באישום הראשון נטען, כי אין בהקלטה שהושמעה בדיון כדי ללמד דבר: "זה כמו כל זוג שרב ויש צעקות". ביחס לאירוע השלישי באישום הראשון נטען כי, בדו"ח החוקרת שתשאלה את המתלוננת צוין שאין סימני חבלה.

10. בכל הנוגע לאישום השני, נטען כי האירוע התרחש במקום חשוך לחלוטין, כך שלא היה סיכוי למתלונן לזהות מי פגע בו. ביחס לעדות המתלוננת, נטען כי הביעה סברה כי המשיב הוא זה שפגע במתלונן ואין בדבריה ראייה התומכת באישום. עוד נטען, כי על בגדי המשיב לא נראו סימני דם. לטענת הסניגור, למתלונן "ניסיון רב עם חקירות משטרה" ולכן הוא "יודע איך זה למסור גרסה ואיך זה למסור תיאור". בכל הנוגע לעדותו של איליה, נטען כי החקירה התבצעה בצורה מגמתית וכי הוא היה מאוים על ידי קרוב משפחה של המתלונן שהתקשר אליו ולכן יש להתייחס לעדותו "בערבון מוגבל". נטען, כי היה על המשטרה לחקור את החשד לאיומים כלפי העד.

דיון והכרעה

11. האירוע המשמעותי והחמור ביותר המפורט בכתב האישום הוא האירוע המתואר באישום השני. על כן, אפתח בדיון בשאלה - האם קיימות ראיות לכאורה ביחס לאישום זה. לאחר מכן, אתייחס בקצרה לאישום הראשון, אדון בעילות המעצר ובשאלה, האם יש מקום לשקול חלופת מעצר.

ראיות לכאורה

12. בעדות המתלונן מיום 19.7.22 שנגבתה בבית החולים הדסה עין כרם נשאל המתלונן האם הוא זיהה את התוקף והשיב כי מדובר במשיב (עמוד 1, משורה 21 עד עמוד 2, שורה 28). כך הוא העיד (עמוד 2, שורות 48-50):

"עד שיצא מהבלוק הוא הסתכל עלי שנייה בערך ואז שיצא לבחוץ היה יותר אור ואז בשלב הזה זיהיתי שזה א' האקס של [המתלוננת]".

בהמשך עדותו הוסיף המתלונן (עמוד 7, שורות 9-13):

"אני לא צריך לשער אני זיהיתי את הבן אדם, זיהיתי שזה א' אני לא הייתי מתלונן סתם על מישהו. אני לא הייתי מתלונן אם [המתלוננת] לא הייתה בתמונה. אם הוא עשה לי את זה שהוא לא מכיר אותי ככה, אז מה הוא יכול לעשות לה".

13. בעדותו מיום 27.7.22 בתחנת המשטרה העיד כך (עמוד 1, בין הספרות 4 ו-5):

"...בשלב זה הוא דחף אותי מחוץ לבלוק ובא לצאת בשביל לברוח ובשלב הזה כבר היה אור וראיתי שזה אנדרי עדיין היינו קרובים מאד אחד לשני, הוא היה ממש מולי וניסה לברוח לצד שמאל שלי שדווקא משם כן היה אור והצלחתי לראות את פנים שלו".

14. בחקירתו של איליה מיום 24.7.22 בתחנת המשטרה הוא ביקש לרדת לעשן. החוקרת רשמה כי בשלב זה התחיל איליה לבכות וטען שהוא רוצה לספר בדיוק מה קרה והוא טען כי הוא מפחד מאד מהמשפחה של המשיב. הוא התבקש לספר בעדות מה שסיפר מחוץ לתחנה לחוקרת וכך תיאר את הדברים (עמוד 2, בין הספרות 8 ו-9):

"שאלתי אותו [את המשיב] "אתה יכולה לספר לי מה קרה שאני אדע לפחות משהו" הוא אמר לי (ה.ח. הנ"ל בוכה) "חתכתי בן אדם" הכניס אותי להלם, לא ידעתי מה לעשות ואז אחרי כלום זמן אתם נכנסתם אלי לבית, השוטרים נכנסו אלי לבית".

בין הספרות 9 ו-10 נכתבו הדברים הבאים:

"ש. עוד משהו?"

ת. רגע אני מנסה להיזכר, כן לפני שהשוטרים נכנסו אלי לבית אז אנדרי יצא בתגובה הוא אמר לי "אל תפתח לאף אחד את הדלתות ואם אתה אומר משהו על מה שאמרתי לך אתה יודע מה יקרה" זהו".

ובשורות 11-22 נכתב כך:

"ש. למה עד עכשיו לא סיפרת לי את כל זה?"

ת. כי פחדתי מהאיומים מהצד שלו. כי אחרי ששמעתי את השיחה שלו ושל אבא שלו בבית שלו.

ש. מה היה בשיחה?

ת. בשיחה היה שאנדרי אמר לאבא שלו שהוא לא מאמין [שהמתלוננת] עשתה לו את זה ושהוא לא יודע מה לעשות אבא שלו יצא בתגובה "אתה רוצה שאני אסדר את זה? כי אנשים חייבים לי" וזה למה לא סיפרתי כל הזמן על הדבר הזה"...

ש. למה כל הימים האלה לא אמרת לי אפילו מילה אפילו במסדרון?

ת. פחדתי, נטו פחדתי, כי קיבלתי כבר איומים מצד אחד.

ש. מי זה הצד הזה?

ת. מהצד של [המתלונן], אילן פולו, ככה הוא רשום במי.

ש. מה נאמר לך?

ת. נאמר לי "אני יודע איפה אתה גר, אני מכיר את כל החברים שלך ותיזהר, שמור על עצמך."

בהמשך העדות, חזר איליה על דבריו (שורות 43-33):

"ש. מה הוא כן סיפר?

ת. הוא פשוט אמר לי "חתכתי היום מישהו" כאילו הוא גאה בו. פחדתי לזוז מהכיסא.

ש. איך אני יכולה להאמין למה שאתה אומר?

ת. עימות, אני מסכים לעימות.

ש. עד עכשיו הוא טוען שהוא לא עשה את זה?

ת. הוא יכול לטעון מה שבא לו אני יודע את האמת.

ש. איך הוא אמר לך שהוא חתך אותו?

ת. כאילו הוא גאה בזה, כאילו זה היה לו כיף, כאילו זה סצינה מהסרטים, לא יודע מה.

ש. באמצעות מה הוא חתך אותו?

ת. סכין יפנית.

ש. הוא אמר לך?

ת. כן."

15. במספר חקירות שמר המשיב על זכות השתיקה: בחקירה מיום 18.7.22, כאשר נשאל על אירוע הדקירה (שורות 160-163; 200-217; 227-232; 239-245); בחקירה מיום 20.7.22, כאשר נשאל על אירוע הדקירה (שורות 6-9; 24-25; 42-45); בחקירה מיום 24.7.22 (שורות 6-25; 29-36; 72-73) ובחקירה מיום 27.7.22 (שורות 62-77).

16. כידוע, הרף הראייתי הנדרש בשלב זה נובע מאופיו של הליך המעצר כשלב ביניים בו הראיות המונחות לפני בית המשפט טרם עברו את "כור ההיתוך" של ההליך הפלילי. בהתאם, על בית המשפט לבחון אם קיים בחומר הראיות הגולמי כמכלול פוטנציאל חזק דיו כך שלאחר ניהול חקירות ולאחר קביעת מהימנות ומשקל הראיות, ניתן יהיה לבסס עליהן את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר (בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133, 143-7 (1996); בש"פ 3526/13 **כאל נ' מדינת ישראל**)(27.5.13); בש"פ 8526/18 **כנעאן נ' מדינת ישראל** (17.12.18)). בשלב זה בית המשפט אינו נדרש לשאלות של מהימנות עדים או למשקל העדויות, אלא אם מדובר בפירכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 8031/08 **איטח נ' מדינת ישראל** (2008); בש"פ 5599/18 **קוצר נ' מדינת ישראל** (30.7.18); בש"פ 2447/20 **אבו סלב נ' מדינת ישראל** (23.4.20)).

על מנת לכרסם כרסום של ממש בפוטנציאל הראייתי הגלום בראיות בשלב הלכאורי, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא אפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד (בש"פ 385/11 **ציון נ' מדינת ישראל** (2011); בש"פ 352/11 **איאסי ברי נ' מדינת ישראל** (2011) פסקה 9).

17. על פי הפסיקה, שתיקה בחקירה מחזקת את הראיות הלכאוריות הקיימות. בהעדר טעמים סבירים ומשכנעים להחלטת נאשם לשמור על זכות השתיקה, מהווה השתיקה ראיית חיזוק לראיות נגדו, גם הנסיבתיות שבהן (בש"פ 6293/18 **אבו סרחאן נ' מדינת ישראל** (3.10.18); בש"פ 4458/18 **מישייב נ' מדינת ישראל** (24.6.18)).

18. יישום הכללים האמורים מביא למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה ביחס לאישום השני. המתלונן העיד כי זיהה את המשיב בסיומו של אירוע התקיפה, לפני שהמשיב נמלט מן המקום. לא מצאתי ליחס משקל משמעותי לטענה כי על חולצת המשיב לא נמצאו סימני דם, שכן נראה לכאורה כי המשיב עמד מאחורי המתלונן ובצמוד אליו בעת האירוע, כך שסביר כי לא יימצאו כתמי דם על חולצתו. עדותו של איליה על הדברים שאמר לו המשיב בסמוך לאחר האירוע מחזקים את הראיות לכאורה. הסניגור טען כי אין לתת אמון בעדותו עקב איומים לכאורה מצד קרוב משפחתו של המתלונן, אולם מעדותו של איליה עלה חשש מכיוון אביו של המשיב. מכל מקום, בשלב זה אני צריך להידרש לשאלות של מהימנות העדים. הוא הדין ביחס לטענות העדר אמינות של המתלונן, לגביו טען הסניגור כי הוא בעל ניסיון רב "עם חקירות משטרה". הסניגור לא הציג בדיון מסמכים הנוגעים להיבט זה וטען כי הוא מסתמך על חיפוש שבוצע על ידו במנוע החיפוש של "גוגל", מבלי להציג את תוצאות החיפוש. גם שתיקת המשיב בחקירותיו במשטרה ביחס לשאלות שנגעו לאישום השני, מחזקת את הראיות הלכאוריות הקיימות ביחס לאישום זה.

19. בנסיבות אלה, לא מצאתי מקום להידרש בהרחבה לראיות לכאורה ביחס לאישום הראשון, הכולל אירועים פחות חמורים בצורה משמעותית. כפי שטענה ב"כ המבקשת בדיון, חיתוך גרונו של אדם באמצעות סכין, במקום בו קיימים

כלי דם ראשיים, יכול להסתיים בתוצאה קטלנית ורק במזל רב הסתיים האירוע כפי שהסתיים. לעומת זאת, ספק אם האירועים המיוחסים למשיב באישום הראשון היו מובילים למעצרו עד תום ההליכים. ביחס לאירועי האלימות המפורטים באישום הראשון יצוין כי בנוסף להודעות שניגבו מן המתלוננת, בהן היא מעידה על התרחשות שלושת אירועי האלימות שבאישום הראשון, קיימות ראיות לכאורה נוספות המחזקות את עדותה. בכול הנוגע לאירוע הראשון, מדובר בעימות שנערך בינה ובין המשיב. בכול הנוגע לאירוע השני, יש בהקלטה שהושמעה באיום הדיון כדי לחזק את עדותה. איני מקבל את טענת הסנגור בהקשר זה, כאילו מדובר בריב "שגרתי" בין בני זוג המלווה בצעקות. מן ההקלטה נשמעת מצוקה של ממש ובכי של המתלוננת שלא ניתן לאפיין כאירוע שגרתי של ריב בין בני זוג. בכול הנוגע לאירוע השלישי מיום 2.2.22, קיימים צילומים המעידים על החבלות בגבה של המתלוננת ובידה ויש בצילומים משום חיזוק לראיות לכאורה באירוע זה (הצילומים הוצגו למשיב בחקירתו מיום 27.7.22. ראו בין הספרות 83-85). המסקנה היא אפוא כי גם ביחס לשלושת אירועי האלימות המיוחסים למשיב באישום הראשון קיימות ראיות לכאורה.

עילות מעצר

20. הכלל הוא כי קיומן של ראיות לכאורה בעבירות שנעשו תוך שימוש בנשק קר או חם, מקימות עילת מעצר על פי סעיף 21(א)(1) (ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1986 (להלן: "החוק") (בש"פ 4786/15 **סליביא נ' מדינת ישראל** (16.7.15)). בנוסף, קיימות ראיות לכאורה לניסיון לשיבוש מהלכי המשפט, בקשר להחלפת החולצה והנעליים בביתו של איליה בסמוך לאחר אירוע תקיפת המתלונן, בקשר להוראה לאיליה שלא יפתח את הדלת לשוטרים והאיום שלא יספר אודות מעשיו. מכאן שקיימת עילת מעצר נוספת על פי סעיף 21(א)(1) (א) לחוק.

חלופת מעצר

21. כידוע, אף באישומים החמורים ביותר של רצח וניסיון לרצח, בוחנים לעתים בתי המשפט את האפשרות של חלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני (ראו, למשל, ביחס לאישום ברצח את ההחלטה בבש"פ 2266/22 **זאבי נ' מדינת ישראל** (14.4.22) פסקה 10 וכן ביחס לאישום בניסיון לרצח את בש"פ 5606/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (1.8.18); בש"פ 1008/11 **אטיאס נ' מדינת ישראל** (21.2.11)).

22. תסקיר שירות המבחן משמש כלי עזר אפקטיבי מקום בו נדרש בית המשפט לבחון את המסוכנות הנשקפת מן הנאשם ואת האפשרות לאינה באמצעות חלופה או באמצעות מעצר באיזוק אלקטרוני. בעבירות בהן קיימת חזקת מסוכנות סטטוטורית, דרך המלך היא לשקול שחרור לחלופה או מעצר באיזוק אלקטרוני רק לאחר עיון בתסקיר מעצר מאת שירות המבחן (בש"פ 9900/16 **מדינת ישראל נ' הריסון** (2.12.16)).

23. במקרה זה, בו מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה ביחס לאישום השני, החמור מבין שני האישומים, וכי קיימת עילת

מעצר מסוג מסוכנות, אני סבור כי נדרש תסקיר מעצר, כתנאי לדיון בקיומה של חלופת מעצר, או לדיון בנחיצות מעצר בפיקוח אלקטרוני, לרבות פיקוח אנושי הולם.

סוף דבר

24. כפי שנקבע לעיל, קיימות ראיות לכאורה ביחס לשני האישומים וקיימות עילות מעצר כמפורט לעיל. נקבע בזאת כי שירות המבחן יגיש עד ליום 14.9.22 תסקיר מעצר ביחס למשיב.

25. נקבע לדיון לאחר תסקיר ליום 15.9.22 בשעה 12:00.

המשיב יובא לדיון באמצעות שב"ס.

ניתנה היום, י"ג אב תשפ"ב, 10 אוגוסט 2022, במעמד הנוכחים.